

בש"פ 280/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 280/20

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בתיק מ"ת 65046-09-19 שניתנו ביום 6.10.2019
על ידי כבוד השופט נ' אבו טהה וביום 23.12.2019
על ידי כבוד השופט ג' דניאל

תאריך הישיבה: כ"ב בטבת התש"ף (19.1.2020)

בשם העורר: עו"ד אורי דייגי
בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע במ"ת 65046-09-19 מיום 6.10.2019 (כב' השופט נ' אבו טהה) ומיום 23.12.2019 (כב' השופט ג' דניאל).

1. כתב האישום: נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים בבית הקטנה (לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיפים 345(א)(1), 345(א)(3), 347(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1), ולפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1)), וכן עבירות של תקיפת קטין בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(2) לחוק).

על פי כתב האישום, במועד לא ידוע לאחר דצמבר 2016, העורר ביקש מאשתו לצאת עם יתר הילדים לבקר

את בתם הבכורה, ועמד על כך שהמתלוננת, שבשעתו עוד לא מלאו לה 14 שנים, תישאר בבית. משנתורו לבדם, הורה העורר למתלוננת להחליף בגדים כך שלגופה תישאר שמלה בלבד וקרא לה לחדרו. העורר שאל את המתלוננת מספר פעמים אם היא רוצה לראות את איבר מינו. חרף סירוביה, חשף העורר את איבר מינו, ובהמשך התפשט והכריח את המתלוננת לגעת בו. העורר הפשיט את המתלוננת וליטף אותה בכל גופה, ואז הורה לה לשכב לצדו ובעל אותה על ידי החדרת איבר מינו לאיבר מינה. האירוע המתואר היה הראשון מבין אירועים דומים רבים שאירעו מאז ועד לחודש יולי 2019, בתדירות של כשלוש פעמים בשבוע. התנגדויותיה החוזרות ונשנות של המתלוננת נענו, בחלק מהמקרים, בכפייה פיזית ואלימה של המעשים. במספר פעמים במהלך התקופה הרלוונטית החדיר העורר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, ובאחד המקרים נכנס לחדרה בשעה שישנה וליטף את גופה מתחת לבגדיה. פעמים רבות לאורך התקופה הרלוונטית הכה העורר את המתלוננת והטיח את ראשה בקיר, תוך שהוא מאיים עליה שהפגיעות בה ילכו ויחריפו.

2. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. ההחלטה בעניין עוצמת הראיות: בדיון שנערך ביום 6.10.2019 טען העורר לחולשה בראיות התביעה ועתר לשחרורו לחלופת מעצר. עוד נטען כי מצבו הרפואי והנפשי של העורר הוא כבי רע. בית המשפט קבע כי הונחה תשתית ראייתית מספקת, שנשענת בעיקר על עדות המתלוננת וכן על חיזוקים מצויים בהודעות של אחותה, אמה והעובדת הסוציאלית בפניה חשפה את האירועים. הובהר כי טענות הסנגור ביחס למהימנות גרסתה של המתלוננת מקומן בתיק העיקרי. בית המשפט הורה על עריכת תסקיר מעצר.

4. תסקיר המעצר: ההערכה בתסקיר המבחן הייתה כי קיים סיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית מצד העורר. ההערכה התבססה על עברו הפלילי, הקושי שלו לחוש אמפתיה לזולת, וההתרשמות כי המידע שמסר ביחס לקשריו ולתפקודו המיני היה חלקי ולא עקבי. בנוסף, החלופה המוצעת נמצאה בלתי מתאימה לאור ההתרשמות שהמפקחים יתקשו בהצבת גבולות לעורר, ובהתחשב בקרבה הגאוגרפית של החלופה למקום הימצאותה של המתלוננת.

5. ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים: בדיון ההמשך בבקשה, שנדחה עד לאחר שהסתיימה עדותה של המתלוננת בהליך העיקרי, אימץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט לא שעה לבקשת הסנגור לדחות את הדיון כדי להעלות טענות חדשות לעניין עוצמת הראיות, מן הטעם שמקומן של טענות אלה בבקשה לעיון חוזר, והסתמך על החלטת השופט אבו טהה לפיה ישנה תשתית ראייתית לכאורית. בית המשפט הכיר בכך שסיום עדות המתלוננת מחליש את עילת המעצר של חשש מפני שיבוש הליכים, אך קבע כי מסוכנותו הגבוהה של העורר מצדיקה לבדה את מעצרו עד תום ההליכים. נדחתה גם בקשתו של הסנגור לעריכת תסקיר משלים לבחינת מעצר בפיקוח אלקטרוני, מן הטעם שלא יהיה בכך משום מענה למסוכנות של העורר ולא-התאמתה של החלופה.

6. נימוקי הערר: בפי העורר ארבעה טיעונים כנגד החלטותיו של בית משפט קמא.

ראשית, נטען כי היה מקום ליתן משקל משמעותי לסיום עדותה של המתלוננת. בהקשר זה צוין כי המתלוננת נמצאת במסגרת חוץ ביתית במקום שאינו ידוע לעורר, וכי אף אם תחזור לבית אמה יהיה מרחק מספיק בינה לבין מקום החלופה המוצעת.

שנית, נטען כי במקום להפנות את העורר להגשת בקשה לעיון חוזר, היה על בית המשפט לשמוע את טענותיו לכרסום בראיות לאחר סיום עדות המתלוננת.

שלישית, העורר חזר על טענותיו בדבר חולשה בתשתית הראייתית הלכאורית, שאלו עיקריהן:

(-) ישנן סתירות בגרסת המתלוננת במשטרה. כך, בהודעה הראשונה ציינה שהעורר אמר לה להחליף לסוודר ולא ללבוש מתחתיו בגד גוף, ובהודעה השנייה אמרה שביקש כי תלבש שמלה ארוכה. בהודעה הראשונה אמרה שהעורר בא לפרקו מחוץ לגופה, ובהודעה השנייה אמרה שגמר תחילה בפנים ורק אז הוציא את איבר מינו. עוד נטען כי ישנה סתירה בין הגרסה שמסרה במשטרה, לפיה האירוע הראשון בוצע בשכיבה, לבין גרסתה בבית המשפט, שם טענה שהמעשה אירע בעמידה.

(-) המתלוננת לא הצליחה לתאר את פרטיהם של מרבית האירועים ואמרה באולם בית המשפט – "אני לא יודעת לפרט", דבר שלטענת העורר מעלה תמיהות בייחוד לאור טענתה כי מרבית מעשי האינוס בוצעו בעמידה.

(-) המתלוננת לא סיפרה על המעשים לאיש בזמן אמת ולא הפגינה מצוקה נפשית אשר עוררה חשד כלשהו בקרב סובביה.

(-) בבדיקה רפואית שנערכה לה לא נמצאו חבלות בקרום הבתולים.

(-) למתלוננת היו מניעים להגשת תלונת שווא נגד העורר, ובהם כוונתו לחתנה בניגוד לרצונה, המגבלות שהטיל על חירותה, ואי רצונה להצטרף אליו כשעבר לגור לבדו בעיר אחרת.

לשיטתו של העורר, יש בטענותיו אלה כדי להצדיק שחרור לחלופת מעצר, ועל כן היה על בית המשפט לבחון אותן בשלב הנוכחי ולא לחכות להכרעה בהליך העיקרי.

עוד נטען כי המסוכנות הנשקפת מהעורר, אם בכלל, ממוקדת במתלוננת ועל כן די בחלופה המוצעת כדי לאיינה. ולבסוף, נטען כי העובדה שהעורר סובל מאפילפסיה מהווה שיקול נוסף להעדפת חלופה.

7. לאור האמור, ביקש העורר להורות על שחרורו לחלופת המעצר המוצעת או לחלופין להורות על עריכת תסקיר משלים בנוגע לאפשרות מעצרו באיזוק אלקטרוני.

8. דין הערר להידחות.

אקדים ואומר כי ערכאת הערעור אינה הזירה המתאימה לדיון ראשון בעוצמת הראיות, וככל שסבור העורר כי עמוד 3

חל כרסום ראייתי בעקבות עדותה של המתלוננת, ייכבד ויפנה בבקשה לעיון חוזר.

9. ולגופו של ערר.

ככלל, סיום עדותה של מתלוננת בעבירת מין, יכול להוות נקודת זמן מתאימה לבחינה מחדש של המעצר (ראו, לדוגמה, בש"פ 5724/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (27.7.2016); בש"פ 6958/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 11-12 (30.10.2019) (להלן: עניין פלוני)). אלא שבמקרה דנן, למרות שהמתלוננת כבר העידה, אני סבור כי קיים חשש של ממש להפעלת מערכת לחצים עליה, שאך תגבר אם העורר ישוחרר לחלופת מעצר.

בהקשר זה אצביע על כך המתלוננת ביקשה בשלב מסוים לבטל את התלונה, וגם אם אניח כי לא לחץ חיצוני גרם לכך, אלא לחץ פנימי והחשש לכבוד המשפחה, כפי שהסבירה במשטרה, הדבר אך מעיד על המצב הרגיש בו היא נמצאת. לכך יש להוסיף כי המשפחה לקחה את העוררת לבדיקה אצל גניקולוג, ומה רבה הייתה השמחה משנתברר כי היא עדיין בבתוליה.

המתלוננת נמצאת כיום במקלט, שכתובתו אמנם אינה ידועה לעורר ולמשפחה, אך היא מבקרת את אמה מעת לעת, והמרחק בין החלופה המוצעת לבין ביתה של האם הוא מרחק של מספר דקות נסיעה. יש להניח כי מצבה הרגשי של המתלוננת לא ישתפר ככל שהעורר ישתחרר למעצר בית או למעצר בפיקוח אלקטרוני. כידוע, החשש ששלומי הנפשי של קרבן העבירה יפגע בעקבות שחרורו של הנאשם בביצוע העבירה הוא שיקול רלוונטי כאחד ההיבטים של הסיכון לשלום הציבור וביטחונו, ובמיוחד כשמדובר בנפגע שהוא בן משפחתו של הנאשם (ראו, לדוגמה, בש"פ 6502/17 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (5.9.2017); עניין פלוני, בפסקה 13).

10. על רקע שיקולים אלה, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התש"ף (19.1.2020).

ש ו פ ט